

Pri premiranji konj in dirk je vsaki, kateri je premijo prejel, dobil tudi venec, katerih so nežne roke Žavskih gospodičin pripravile za kar njim naj bode tukaj hvala izrečena.

O vkavanji konj.

II. Ako rog na eni strani hitreje raste, naredi se stransko kopito. Kakor gori omenjeno naj se na hitreje rastoči strani rog precej poreže in tudi podkev tenjša naredi. Na nasprotni strani, t. j. na tisti, kjer rog počasi raste, naj podkev $1\frac{1}{2}$ —2" čez kopito stoji, da je to bolj zavarovano.

Krhko kopito se pri kovanji ali če konj po trdi poti dirja, krši, tako, da naposled prostora za žeblove luknje ni. Vzroki krhkih kopit so prerediti mazanje rogú in ako konj na presuhem stoji. Podkev pri takih mora lehka, natanjko po kopitu narejena, s kapicami prevadena in s tanjkimi žebli pribita biti. Rog naj se vsaki teden dvakrat z gori omenjenim omehčevalnim mazilom, ali tudi z vlažno ilovico, ali kravjekom namaže.

Mnogo konj se že v mladosti popači s tem, ker se na premokre pašnike spuščajo, ali, da v hlevu na premokrem stojé. Vsled tega nastane ploščnato kopito. Večkrat je tudi brezumni kovač uzrok takih kopit, ako podplat preveč poreže. Ta je tenak, raven ali celo napihnen stene zelo razploščene in slabe. Pri kovanji takih kopit mora se podplat in stena jako varovati; podkev naj bo od zvonajne strani do žeblovih ljukenj enako debela, a od tod proti znotranjemu kraju vedno tenjša, zelo široka in vun vpognjena, tako, da je med podplatom in podkovo velik prostor; vrh tega mora podkev štolana in grifana biti.

Vsled preobilnega rezanja stréle nastane ozek rog. Zadnji deli kopita, to je peta se vedno vkup stiska. Zatega voljo šepa konj na cesti. Pri ozkih kopitih se mora rog na strani precej veliko porezati, da bolj moč za vkup tiščati zgubi. Podkev naj se spredaj debeleja, kakor na peti in brez štol naredi. Kopita naj se večkrat v ilovico ali kravjek postavijo.

Kopita s slabim rogom na peti naj se tu nič ne režejo, toliko bolj spredaj in na strani. Podkev naj bo v peti močna in dovolj pripognjena, na prstih nekoliko slabeja brez grifa in štol. Ljuknje morajo tako zvrtné biti, da preblizo pete žebelj ne pride. Pri malem kopitu stojé stene skoro težoravno, rog je trd, krhast. Konji s takimi kopiti šepajo. Podplat in strela naj se ne režejo, sicer nastane ozko kopito. Podkev mora nekoliko širja in z malimi žebli pribita biti, da se rog lažje raztegne.

Ozka hoja, pretežke ali predolge podkve vzročujejo, da konj kreše. Tudi mladi konji, ako so vtrujeni, radi krešejo, t. j. tolčejo se z

desno nogo na levo, ali z levo na desno. Podkev takega konja naj ne bo široka; na poškovano mesto naj se usnjata lapica priveže. Ako se pa konj z zadnjo nogo na prednjo tolče, mora se prednja podkev, kolikor mogoče kratka narediti in ako je štolana, naj se ta močno naprej vpogne. Tudi zadnja podkev ne sme predolga biti in ker se zategavoljo včasih prvi žebelj ne more vbiti, naj se podkev spredaj s kapico pritrdi.

Ako se žebelj v občutljivo mesno plast vbije, se zakuje in je tem nevarniše, kolikor globeje se žebelj v meso zarine.

Kakor hitro se zapazi, da konj šepa, pogledati se mora, kateri žebelj je vzročil bolečino. Brez odloga se mora izdreti in bolečina ogledati. Ako ni nevarno, zamaže se luknja z voskom; kopito postavi se v vlažno ilovico, ali v škafr mrzle vode, da vročina izide. Ako je pa žebelj krvav, ali ako se iz luknje kri, ali celo gnoj prikaže, mora se podkev takoj sneti. Da gnoj lažje izteče, naredi se na mestu livniku podobna luknja, sicer si gnoj proti gornjemu delu kopita iztok išče, kar ni redko vzrok, da se celo kopito vname in konj ni več za rabo. Ko se je gnoj odstranil, položi se v jamico kroglice zvitega prediva, namočena v „Digistrovo“ mazilo, t. j. mazilo z enakih delov terpentincev in voska, zmešano z $\frac{1}{4}$ mirtovega olja. Vrh tega naj se kopito s suhim predivom ovije in dobro oveže. Š prva naj se to dvakrat, pozneje enkrat na dan izvrši, dokler gnoj čisto ne izteče. Konj se mora pa tako dolgo v hlevu pustiti, da se rog popolnoma zaraste.

(Konec prihodnjič.)

Dopisi.

Od sv. Jurija na juž. železnici. Kaj društvo na pravi podlagi, vprto na žilavo voljo svojih društvenikov koristiti zamore, vidimo pri hmeljarskem društvu v Žavei, katerega korist je že zdaj neprecenljive vrednosti za celo okolico, katerega končna vrednost pa se še ceniti ne da. Tudi mi imamo sicer kmetijsko društvo v Celji, ktero pa za nas okoličane nima tiste vrednosti, da ne rečem nobene, zavoljo oddaljenosti in nja izključljivo nemškega značaja. Mi se ne bodemo sedaj učili tujega jezika zaradi nemškega km. društva, ker nimamo časa, ampak mi si hočemo rajši kmetijsko društvo ustanoviti na podlagi, katerega pametni načeli bodo: 1. sporazumljenje društvenikov med seboj v njim umevnem, slovenskem jeziku; 2. v poduk kmetijskih stvari in 3. v varovanje koristi kmetijskega stanu na zunaj. To kmetijsko društvo naj bi obsegalo Šentjursko faro in Šmarijski okraj. Polovico kmetijskih letnih zborovanj naj bi bilo v prvem, polovico pa v drugem kraju.